

Historien om den engelska Detektiven.

Första Kapitlet.

Sedel n:o 4324.

Det är intet fenomen att se en person inträda i ett af Londons större leksaksmagasin för att där göra några uppköp endera för sina egna eller någon annans barn.

Naturligtvis väckte det därför ingen synnerlig uppmärksamhet, när aftonen af den 20 december 1889 en välklädd mansperson steg in i mr Hawthorne's stora magasin vid High-Street.

Efter att hafva öppnat sin bruna fels med hjälp af mårdskin, närmade sig den nya kunn

2.
den butikens disk och begärde att få se
på de nyaste, franska leksakerna.

Mrs Hawthorne själf, som var tillstådes
gjöd honom artigt göra sig det besväret att
inträda i ett annat rum, enkom afsest för
de moderna fransyska „joujou“-erna.

Den främmande åtföljde butikegaren till
det anvisade rummet och fördjupade sig där
i åskådandet och provandet af alla de nya
omtyliga och för det mesta värdefulla dyrbar-
heter, öfver hvilka Mrs Hawthorne med värde-
lig oratorisk ledighet höll sina loftal.

Och denna hans möda blef ej heller fruk-
lös, ty herrar äro i allmänhet de bästa kün-
derna. Vår främmande bestämde sig till Mrs
Hawthorne's innerliga Tillfredsställelse fören
hel mängd saker, hvilkas slutliga värde enligt
en af Mrs Hawthorne's värkställd addition
uppgick till 10 pund sterling*.

Främlingen framtog sin plånbok och lade
en Tiopundsnöt på disken.

* En pund = 25 mark.

— Er adress, sir? frågade mr Hawthorne,
i det han vändade med papper framför sig på drin-
skan och pennan i hand.

— Sir Edward Melthamson, — Street n:o
334, svarade vår främling.

— När skola sakerna hemskickas? återtog
butikseigaren sedan han upptecknat namnet och
adressen.

— Låt det ske i morgon, mr Hawthorne,
genmålde sir Edward.

— Skall ske, sir.

Därpå aflägsnade sig sir Edward, steg, ef-
ter att hafva utkommit på gatan i den gentila
kurståde, som väntade ~~Louisa~~ för baddörren, samt
befallde kuskten köra hem.

Emellertid hade mr Hawthorne öfverlämnat
besväret att inpaketera de af sir Edward uppf-
köpta leksakerna åt en af sina talrika bodbe-
tjänter, medan han själf omhändertog tiopund-
noten och närmade sig engaslägar.

Äro hade han då för ett experiment att ut-
föra med den oskyldiga bankosedeln? Låtom
oss noja ge akt på hans rörelser, så kunna

vi kanske gissa oss till saken.

Sedan mr Hawthorne ankommit till mitt under lampen, stannade han, framtog sin pince-ner från dess ficka och placerade den på sin ganska välformade, något böjda näsa.

Med ett högtidligt uttryck i ansigtet granskade han därpå sedeln och betraktade i synnerhet mycket noga dess nummer.

— Tyngturen Fekunda Fugofyra, mumlade han mellan Fänderna, — jag tycker den nummern låter bekant. — Vi skola se.

Han tog fram ett papper ur sin bröstficka, vecklade upp det och läste:

„På Hennes Majestäts Nådiga Befallning göres härmedelst vederligt, att 1000 pund sterling utlofvas som belöning åt den, som på ett eller annat sätt kan leda på spåren upptäckandet af baroneten, sir John —'s mördare. Illgärningsmannens signalement kan ej uppges, ty han är tillvidare okänd. Men den mördade har på samma gång blifvit bestulen på en summa penningar i bankoroter, hvilkas nummer äro följande: 638,

75678, 3248, 57273, 120, 99324 och 4824..

...

— Där hafva vi det! afbröt mrs Hawthorne sin läsning. — Jag misstog mig ej. Numro 4324. Aj, aj, detta är mystiskt. Man måste under-
nätta polisen om saken.

Han stoppade plakatet och sedeln i fickan och vände sig åter till en bodbetjänt, den-
samman, som höll på att inpaketera lek sakerna.

— Cash, sade mrs Hawthorne, — spring
genast till närmaste poliskommissarie och bed
honom skyndsamt komma hit. Under tiden äta-
ger jag mig ditt värf.

En exemplarisk ordning och lydnad härskade
i mrs Hawthorne's magasin. Häraf kom sig, att
Cash ej förvånades eller åtminstone ej visade
sin förvåning vid denna säregna befallning af
sin hufvudman.

— Genast, mrs Hawthorne, upprepade han
och var några minuter därefter på väg.

Den skarpsinnige Cash hade för resten redan
gissat att det vara besöket gälde sedeln, som han
sett sin förman så roga betrakta. Och emedan

6.
nog kände till den kungliga kungörelsen
drog han ~~hina~~ små slutsatser, af hvilka
den förmämsta kunde förliknas vid ordspråket
"allt är icke guld, som glimmar".

En halftimme efter det Cash utträtt från
ms Hawthorne's magasin, inträdde han åter,
åtföljd af en poliskommissarie, hvars förmäm-
sta, genast i ögonen fallande egenskaper—
om vi få begripa detta abstrakta ord i en så
konkret betydelse—voro en rund mage,
en brind haka och ett par stora gläsoⁿgon.
Vi se således, hvilket åfven ms Hawthorne gif-
fe, att denna person ej presenterade någon
Typ för en allvarlig, sträng poliskommissarie.

— Ni har låtit kalla mig, ms Hawthor-
ne, började han, sedan han hälsat.

— Ja, ms —

— Mr Tssbrook, jag får be.

— Ja, ms Tssbrook, jag har låtit kalla
er för att besvara er med ett litet samtal.

— Jag står till er tjänst, ms Hawthorne,
sade den frynthige ms Tssbrook.

— Nå, då ms Tssbrook — Kanske vill

ni vara god och stiga in, tillade mr Hawthorne i det han öppnade en dörr till ett inre rum.

Den värde poliskommissarien försvann genast och mr Hawthorne följde efter. Inkommen stängde han dörren.

Andra Kapitlet.

Öfverläggningen.

Det rum, i hvilket de båda herrarna inträdde, företedde ingenting anmärkningsvärd: ett vanligt herrskriftrum. Rummet hade ett fönster, framför hvilket ett stort skrifbord stod, öfvertäckt af papper och conto böcker med plats öfrig endast för en stor arbetslampa på med grönslipad kupa.

Mr Hawthorne anvisade sin gäst plats i en fåtölj vid sidan af skrifbordet, medan han själf satte sig i sin skrifstol.

— Vi har kanske till en del gissat anledningen, hvarför jag besökat er, mr Issbrook, började den artiga mr Hawthorne.

— Sanningen att säga, mr Hawthorne, gennuläse vår förgyllda kommissarie leende, — har jag ej kommit att reflektera öfver saken.

— Ni har väl läst en viss kungörelse —?

— I afseende å mordet på baroneten, sis Johu —?

— Ja, just den.

— Jasi, det är med anledning af denna, som ni behagat efterskicka mig, mr Hawthorne?

— Ja.

— Ni tros er kunna leda spanarene på spårren?

— Tränske — ja, med all säkerhet.

— Jaa. Var god och låt mig höra.

— Ni påminner er ju, sade mr Hawthorne, — att numren på vissa sedlar äro upptagna i kungörelsen?

— Javisst. Har ni sedlarna, mr Hawthorne? frågade mr Lissbrook intresserad.

— Ej alla, men en.

— Låt mig se!

— Var så god, uppmanade butikseparen, i det han framtog tiopundsnoten och lade den på bordet

framför poliskommissarién.

Denne jämkade brilloerna tillrätta på näsan och tittade sedan på sedeln.

— Hm — n:o 4324 — hm, det är rätt, mumlade han därvid, — en af de stulna sedlar na. Ni kan hoppas på 1000 pund, mr Hardz Thorne. Jag lyckönskar er. Men säg mig nu, huru ni bekommit denna not.

— Det är lätt berättadt. När jag klockan sex på eftermiddagen erhöi del af kungörelsen, genomgick jag genast alla de sedlar jag inkas-serat i dag och beslöt dessutom att granska hvarenda en, som jag vidare skulle komma att emottaga. Omkring klockan sju, ungefärligen för en timme sedan, inkom i min butik en elegant klädd herreman och gjorde hvarjehanda uppköp för Fio pund. Han betalade och gick. Jag misstänkte honom ej det ringaste, men blef ändå min föresats trogen och såg på honom. Föreställ er då min öfverraskning, när jag såg att nummeren var 4324, det vid såg en af de sedlar, som funnits hos den mördade. Jag skickade genast efter er, mr Lissbrook.

— Nigjorde mig den äran, mr Hawthorne. Men inte kan ni väl ge den herrens signalement?

Mr Hawthorne log helt diplomatiskt.

— Ah, mr Lissbrook! Virst kan jag ge hans signalement — en medelålders herre med helskägg af mörk färg, rak näsa och stora ögon, liten mun, ansigtsfärgen blek, lång smidig kropp, för tillfället klädd i mörkbrun fells med mårdskinnskrage. Se där, hur han såg ut!

— Vänta, mr Hawthorne, sade mr Lissbrook och framtog sin anteckningsbok för att nedskrifva signalementet.

— Ah, mr Lissbrook, afbröt butiksergaren med en afvärijande rörelse med handen.

— Behöfs ej.

— Huru så? Sake har ni väl honom här? frågade poliskommissarien förvånad.

— Inte just det, men jag vet hans namn och hans adress, svarade mr Hawthorne med ett triumferande smileende.

— Aha! Men, mr Hawthorne, jag måste

11.
underrätta er, att det är ganska Tvifvelaktigt,
huruvida namnet och adressen verkligen tillhöra
samma person.

— Ack ja, det kan vara sant.

— Hm, hm, yttrade poliskommissarien med
ett öfverlägset leende, — men det är dock nå-
got. Var god, säg mig namnet och adressen.

— Sir Edward Nelthorpe, — Street n:o

534.

Mrs Fissbrook upptecknade namnet och ad-
ressen i sin anteckningsbok.

— Kan jag få be er om att ännu en gång
upprepade mannens signalement, hvilket dock
är mycket nödvändigt att veta.

— Gärna.

Mrs Hawthorne diktade, mrs Fissbrook
skref.

Sedan det var slut, steg poliskommissarien
upp.

— Jag får tacka er, mrs Hawthorne, för ert
besvär. Emellertid måste jag nu taga afsked
för att inrapportera om saken på högre ort.
Jag får väl medtaga Tiöpsundsnoten?

— Var så god, mr Issbrook.

Denne stoppade sedeln mellan bladen på sin anteckningsbok, hvarefter han lät denna försvinna i sin rymliga bröstficka.

— Tackväl, mr Hawthorne.

Han tog sin hatt och närmade sig dörren.

— Jag får väl höra utgången, mr Issbrook, ropade mr Hawthorne, då utgångsdörren öppnades.

— Var lugn, mr Hawthorne.

Poliskommisarien aflägsnade sig.

— Det vore inte så dumt att förtjena 1000 pund, tänkte butiksegaren, återvändande till sina göromål.

Tredje Kapitlet.

Sir Edward Nelthorpe.

Helt omedveten om att det bråk han astadkommit satt sir Edward bekvämt tillbakalutad i ena ~~kant~~ hörnet af sin eleganta kurslåd, som snart kördes

— Aha! Men, mr Hawthorne, jag måste

framåt af en öfver kuskens hand.

Han satt där med ögonen halfslutna, redan i antagom skådande, den poetiska, hemtrefliga bilden af en familjefader, sittande i den bekväma länstolen, med pipan i mun och Times i hand, framför det trefliga, puttrande feldöket, som står på det runda bordet i biblioteket och ur hvilket dottern, den värna ungdomen, ifyller kopparna, medan de båda yngre barnen andaktsfullt vänta på hvar sin fraktering.

För att göra denna tafla fullständig, skulle endast erfordrats en person till: modern. Men hon var borta — död redan fem år tillbaka.

För Edward var vid denna tid omkring femtio år. Han hade redan som ung gift sig med en rik arftagerska, hvars ställning dock ingalunda ensamt insvärkat på Edwards beslut, ty han var själf förmögen, men han hade uppenbart älskat henne och sörgt henne ännu, utan den ringaste tanke på att säga sig en ny följeslagarinna i lifvet och sina barn en ny vårdarinna. Dock hade han ju åtminstone i sistnämnda afseende en fullgod person i sin dotter, den tjejoälsade Amy!

Han var den bästa, den mest omsiänt uppföstrarinna för hans tre mindreåriga söner, Henry och Japhet. Och af alla dessa tre, sina barn, var han älskad och vördad — hvilken afundsvärd lycklig man var han ej!

Han lefde som en kung bland sina undersåtar — en sådan kung nämligen, som både själf bringar glädje och lycka omkring sig och lyckliggöres och älskas af alla utan undantag.

Han var god som fader, god som hushållare. Kanske något för eftergifven. Mahända bortskämda han sina barn. Men hans velspråk var: »hurshj frid och lycka»; och det förskott han håller i helgd. Och hans barn voro Tacksamma.

Men, frågar nu läsaren, hvad betyder de tio fjunde noten? huru hade den kommit i den gode sir Edwards händer? var han manne Tjuf — mördare?

Ja, käre vän, det på visse, ty vi skola ej gå kändelserna i förväg.

Sir Edward Netthington uppväcktes ur sin dömerier därigenom att kursladen stannade, och lakejen, som alltid medföljde baroneten skiffage, öppnade dörren. ~~Att~~

Sir Edward hoppade ur och skyndade därpå in i det ståtliga Freväningshötet, som redan länge varit hans familjs Londonresidens.

I Stamburen motlogs han af sin dotter och sjuu två gossar, som hjärtligt välkomnade honom och hjälpte att afkläda honom ytterplaggen. I Sir Edward's hus rådde nämligen ej den ~~vanliga~~ ^{stela} ~~vanliga~~ ^{stela} tillbakadragenhets, som — tyvärr! — är ganska vanlig inom den finne aristokratien.

God afton, pappa! Välkommen hem! Teet väntar i biblioteket.

En Quart Timme därefter finna vi de fyra medlemmarna af familjen samlade i biblioteket.

Fadern i nattrock, med pipa i mun och tidning i hand, sittande i en bekväm lästol. Amy, Henry och Japhet, den förstnämnda serverande teet, de senare sittande vid det stora runda bordet, på hvilket teköket puttrar.

Sålunda fullständigt lika, som Sir Edward förebildat sig!

Teet dracks under sampråk mellan fadern och dottern — sönerna voro för unga att kunna deltaga i ett samtal.

Lärpa Togo Henry och Japhet godnatt och
öfverlämnades i gamla Mrs Grey's vård, hvil-
sets föreståndare sedan ~~för~~ lady Nelthorpe's
dd.

Amy kvarstannade i biblioteket, sysselsatt
med att brodera ett fint soffdymsofverdrag.

Det var helt tyst i rummet. Fadern fördju-
pad bak sin Times, dottern lutad öfver sitt ar-
bete. Blott klockans tick-tack hördes.

Lis Edward måste ej ha funnit sig riktigt
tillfredsställd med tidningen i dag, ty han sträcks
te bladet ifrån sig och suckade.

— Times innehåller ej något intressant i
dag. — Bara annonser, idel annonser!

Amy blickade upp.

— Vill pappa, att jag skall läsa högt för
pappa? Kanske finner pappa någonting.

— Näja, om du vill.

Hon lade arbetet ifrån sig och tog bladet
i hand.

Lis Edward lutade sig bekvämt mot stolens
ryggstöd, tillstöt ägoren och lade händerna
ihop öfver på karmarna.

17.

Amy läste några smärre uppsatser — för det mesta politiska —, hvilka i någon mån återställde hennes fars goda lynne, så att han sade:

— Om du är Frött, hvilket jag tror du nog är, så kan jag ju själf fortsätta med läsningen! Det hörs verkligen, som skulle tidningen dock innehålla något.

Amy var i själva verket något Frött. Hon visste ej hvarifrån denna plötsliga tyngd i ögonlocken och denna hett i kroppen härledde sig, men hon ville ej oroa sin far.

Denne märkte emellertid den höga färgen i sin dotters vackra och vanligtvis bleka ansigte. Oröligt frågade han, om henne fattades något.

— Nej, älskade pappa, jag känner mig blott en smula somnig. Och hon ledsagade detta yttrande med ett småleende.

— Ja, kära Amy, — om det verkligen ej är något annat —, då är det väl bäst att du går upp på ditt rum och lägger dig. Jag skall kalla på din kammarejungfru, så att hon får ledsaga dig.

Amy sade intet, och när Edvard kallade på miss Pussy, som genast infann sig.

— Godnatt nu, min lilla flicka, och måtte du bli bra tills i morgon. Annars kallar jag på läkare.

— Godnatt, kära pappa.

Hon steg upp från stolen, kysste sin far och gick.

— Loke måtte den älsklingen bli sjuk. Hennes andedrägt var så brännande, ^{munglade} ~~lunkade~~ sig Edward och blickade bekymmersamt efter sin dotter. — Dock fastod hon ju att det ej var något, tillade han lugnande sig.

Han tog Times i handen och begynte åter sin läsning.

Fjärde Kapitlet.

En tidningsartikel.

Sir Edward tyckte mest om att läsa politik och intresserade sig i hög grad för parlamentsdebatterna. Men dagens Tidning innehöll nästan ingen annan politik, än några utländska telegram, hvilka Amy redan uppläst.

Hans blick irrade för den skull hit och dit öfver bladet utan finna fäste.

Således slog det stora biblioteksuret.

Han räknade slagen.

— Blott mist Ah! Då får jag väl löst

att se efter något ^{annan} tidning — Pall mall Gazette¹⁹!
Hm!

Men just som Sir Edward ämnade uppfästiga
från sin bekväma ställning i länstolen, fäll hans
blick på en med tumshöga stilar tryckt rubrik i
mötet ^{den på bordet liggande} af tidningen. Orden voro:

Ett hemskt mord.

Ehuru ämnet ej var sällsynt — det vamlade ju
af White-Chapel mord! —, fäste denna rubrik
dock hans uppmärksamhet vid sig.

Han satte sig åter och läste artikeln, hvil-
ken var af ungefärligen följande lydelse:

„De flesta morgontidningarna hafva redan varit i
tillfälle att meddela följande uppslående väckande dög
öfver hvilket ännu en mystisk skugga hvilat:

„Omkring två miles norrut från Sydenham lig-
ger en ensam egendom, tillhörig baroneten Sir John
— och hvilken erhållit namnet — Court efter slot-
tet, där baroneten vistats den senare delen af sin
lefnad.

Sir John var ogift och kallades därför allmänt
„den rika enshingen i slottet.“ Baroneten lefde till-
bakadraget, rysselsatt med studier. Aldrig hade han
besökande, aldrig gjorde han själf besök — ut-

enda han aflägsnade sig från slottet, där för att taga frisk luft, hvilket ej skedde mer än en fyra gånger i veckan. Det är således ganska froligt att sir John ej hade några fiender, om också ej heller några vänner.

„Då vi förutskickat dessa ord, gå vi nu till hufvudsaken.

„Den 18 December klockan 2 på dagen befallde baroneten helt oväntadt att tre nio hästar skulle sadlas. Han tillkännagaf samtidigt att det var hans afsigt att göra en tur söderut, till Lydenham, endast åtföljd af sin kammartjenare, för att göra några bokupphöp. Sir John hade nämligen för vana att alltid själf tillhandla sig sina böcker och ej låta sådana utskickas af någon bokhandlare.

Kammartjenaren, en femtioårig man vid namn Frank Milford*, framställde det egendomliga i vinter tiden rida, och anmärkte, att det vore på allt sätt bättre att begagna skåde, men sir John, som passionerat tyckte om att sitta till häst, förklarade

* Det är han, som till största delen afgifvit denna berättelse.

att hvad han en gång beslutit, det skulle ske. 21.

„Hvad var att göra?”

„Klockan $\frac{1}{2}$ 3 begäfro sig baroneten och hans kammartjenare på väg. Lyckligt anlända till Sydenham kl. omkring 3, rastade de där på hotellet & ända till klockan 7. Sir John hade nämligen förklarat sig vara en smula medtagen af ridten.

„Sedan uppköjen voro ombesörjda, anbräddes återfärden kl. $\frac{1}{2}$ 8. Baroneten hoppades vara hemma om en halftimme.

„Emellertid var det kolmörkt, och då man kommit ungefär en mile från Sydenham, hörs des plötsligt ett skott.

„Innan kammartjenaren ännu hann reflektera öfver någonting började hans häst att i vildaste fart galoppa, så att dess ryttare hade all möda att hålla sig fast. Djuret var uppenbarligen skrämt af skottet.

„Inom några minuter var Milford ankommen till slottet, där det på gården lyckades honom att stanna hästen. Han omringades af samtliga tjenare och tjenarinno, men kunde ej få fram annat än: „skottet, skottet”

Det! Där på vägen!" hvar på han dignade makt
lås ned.

"Några karlar försedde sig genast med lyxor
m.m. och sprungo från slottet ut på vägen
till Sydenham. Snart visade sig deras aning be-
sannad. De funno sin herres lik ligga på lands-
vägen. Håsten stod ingensådes att finna. An-
tagligen hade mördaren flytt på den.

"Tvänne karlar togo baroneten lik på sin
armar och buro det till slottet. Där såg man, att
kroppen var genomskjuten. En i hast tillkallad
läkare förklarade, att kulan fraligtvis inträngt
från ryggsidan, gått mitligenom hjärtat och
utkommit från bröstet. Det är således påtagligt,
att skottet aflossades på kort afstånd.

"Baroneten, sir John — var hufvudrepre-
sentant för en gammal adlig ätt, som inflyttat
från Frankrike med Wilhelm Erofraren. Han
föddes år 1827 och var således nu i sitt 53:de
lefnadsår. Arflagaren, både till namn och förmö-
genhet, är baron Louis Baptiste de Savigny,
en systerson till sir John. Han lär inom
kort inflytta från Frankrike hit för att taga sitt
af i berättning."

Tillägg. Enligt senare underrättelser meddela
vi följande:

„En visitation på sir Johns lik har uppdagat, att de bankonoter, han medtagit på sin riöt, äro försvunna. Emellertid har mördaren ej haft kunskap om, att sir John alltid brukade uppteckna numren på de sedlar, som kommo i hans ego, hvar dan dessa äro kända från en liten plånbok, hvilken funnits i bröstfickan på liket. (Numren upptagas i en kungörelse på följande sidan).

"Kanne således anledningen till mordet va
en stolt Gufnad?

"Till yttermera bekräftelse är äfven en stor brä-
fäntning — den enda dyrbarkhet baroneten bar på sig —
korfstulen. Det är en ~~stor~~ slät guldring af 24 kar-
naters guld ^{på hvilken är fästad} ~~och~~ en stor diamant af 100 pundes vär-
de, omgifven af några mindre rubiner. . . ."

Vid läsningen af detta sista stycke hade sir Edwards ansigte blifvit afsträckande blekt. Kallsvett sijprade fram på hans pannan, medan han ofrivilligt upplyfte venstra handen och stirrade på långfingret, där en stor diaman, omgifven af smärre rubiner, blittrade till i ljusskenet; den var fästas vid en slät guldring.

— Barmhärtige Gud, mumlade sir Edward i det hans ²blick glasartadt fasthölls vid den strål-
lande stenen. — Barmhärtige Gud! Hvad vill det
ta säga? Denna ring! Skulle det vara den
mördade sir Johus? O Gud! Det går omkring
i mitt hufvud.

I samma ögonblick, och just som ~~percy~~
lät höra ett djupt, dallrande ~~slag~~ ^{slag} förkunnande
att klockan var half tio, öppnades dörren
till biblioteket, och en betjent visade sig
sade lugande:

— Där ute äro fyra personer, sir. Skall
jag låta dem komma in? De fordra att genast
få träffa ers nåd. Men, tillade han med
lägre värbekynnersamt utseende, — jag
tror det är rättstjenare.

Vid dessa sista ord uppsrang sir Edward
från stolen och utropade:

— Hvad sade du, Percy?

Men han sjönk strax ned i en stol i
det han mumlade.

— Gud i himmelen! Om jag vore miss-
tänkt!

Betjenten betraktade förvånad sin hus

konde, men vågade ej yttra något.

Sir Edward tycktes emellertid återhemta sig och såde temligen lugnt:

— För in dem, Percy!

Betjenten bugade sig och gick.

En minut därefter inträdde fyra manspersoner i biblioteket, utan att deras namn anmälles,

Femte Kapitlet.

Är sir Edward mördare?

Under de få ögonblick, som förflyt medan betjanten inkallade de fyra obekanta manspersonerna, ^{hänger} ~~hänger~~ sir Edward ~~kunnat~~ göra Tusentals reflexioner. Skuru han var så förvirrad, så förvånad, att han ej kunde tänka redigt, hade han dock kunnat öfvertyga sig om, att dessa manspersoner kommo i och för mordet på sir John —. Skuru otroligt det än var, att ^{polisens} ~~deras~~ misstankar kunnat falla på sir Edward, kände han dock med sig, att så var, att en stor fara hotade undergräfra hans lycka.

Och sällsamt!

26.

han kom plötsligt i häg, att han just den 18:de på aftonen hade varit i Sydenham! Det var ju förfärligt! Således ett bevis till emot honom!

Och denna ring!

Det var ju den samma — eller åtminstone en alldeles likadan — som den från Sir ~~Edward~~ ^{John} Stulna!

Den måste gömmas.

Sir Edward drog den hastigt af sitt finger, ~~men~~ så oskickligt, att den med ett klingande ljud föll på golvet och rullade bortåt dörren till.

I samma ögonblick öppnades denna och de fyra männen inträdde.

Sir Edward insåg i ett ögonblick, att det enda som möjligtvis kunde rädda honom, vore att försöka visa sig lugn.